

85. születésnapját ünnepelte

Gimesi (Gremesperger) Mihály 1926. március 22-én született Enyingen. Iskoláit – öt elemi és négy polgári – Enyingen végezte. 1941 szeptemberében a MÁVAG-ban lakatos tanonc, 1944-től 1946-ig mozdonyszerelő, 1949-ig a Ganz Készülékgyárban lakatos volt, közben 1947 szeptemberétől a Népszínház utcai technikum esti tagozatán tanult. 1950 augusztusában a Pécsi Szakérettségi Tanfolyamon kitűnő érettségi vizsgát tett és szeptemberben a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem kohómérnök-hallgatója lett, ahol 1955-ben fémkohómérnöki diplomát szerzett.

1954-től 1957-ig az Inotai Alukohóban dolgozott. 1957 tavaszán – az 1956 őszi forradalom alatti tevékenysége miatt – felmondták az állását, és egy évig lakatosként dolgozott a Villamos Állomásszerelő Vállalatnál. 1958 őszétől csak vasöntődében kapott munkát. Békéscsabán a homokformázás mellett a gyantás homokformázást is művelte, közben az egyesület Öntő Szakcsoportját is megalakította, az öntő szakmunkás fiatalok továbbképzését szolgálva. Szarvason a Vasipari KTSZ-nél öntődét épített, és hozzá új technológiát tanított be. 1965-ben a KOHÉRT-nél önálló mérnökként az alumíniumipar anyagellátása, gazdálkodása volt a feladata. A KOHÉRT 1968-as átszervezése után a fémhulladék begyűjtésével, kohászatra való előkészítésével foglalkozott.

1970-től az 1983-as nyugdíjaztatásáig a Tatabányai Szénbányáknál a kommunális hulladékok és a szennyvíziszapok kezelése, elégető berendezések technikai, technológiai témái képezték a feladatkörét.

Kitüntetéseit az Egyesülettől kapta, s a legnagyobb az, hogy az egyesület, „a kedves Család” tagja lehetett 60 éven át.

80. születésnapját ünnepelte

Pálovits Pálné sz. Novotny Zsuzsanna okl. vegyészmérnök februárban ünnepelte 80. születésnapját. A Veszprémi Vegyipari Egyetem Elektrokémiai Iparok tagozatán 1953-ban szerzett vegyészmérnöki oklevelet.

1953-tól 1959-ig az Ajkai Timföldgyár és Alumíniumkohóban analitikai módszerfejlesztéssel foglalkozott és timföldgyári technológiai kísérleteket végzett.

1959-től 1964-ig a Fémipari Kutató Intézet Elektrometallurgiai Osztályán tudományos munkatársként részt vett az anódmaszsa-kutatásban, majd az öntött korund kádkövek minőségi problémáival foglalkozott.

1964-től 1978-ig ismét az Ajkai Timföldgyár és Alumíniumkohó laboratóriumában dolgozott kutatócsoport-vezetőként. Főbb kutatási területei: a timföld szennyezőanyag-tartalmának csökkentése, a timföld fizikai tulajdonságainak vizsgálata, elektrolizáló kádak katódbélés anyagának, az elektrolit-beszívódás folyamatának vizsgálata, a timföldgyári gallium körfolyamat vizsgálata, vizsgálati módszerek kidolgozása.

1978-tól 1989-ig, nyugdíjba meneteléig az ALUTERV-FKI főmunkatársa volt az Alumíniumkohászati Kutató Osztályon. Részt vett a vizsgálati módszerek fejlesztésében, majd a szárazanódmaszsa-gyártáshoz kapcsolódóan a koks-kötőanyag rendszerek és a kötőanyagok tulajdonságainak vizsgálatával, a kötőanyag minőségének javításával foglalkozott. Munkáiról több cikkben és előadásban számolt be.

A 40- és 50 éves OMBKE-tagságot kapott Sóltz Vilmos-emlékérmekek tulajdonosa.

Biró Attila György 1931-ben Püspökudvarban született, ahol debreceni születésű apja református tanító volt. Édesanyja, Barna Róza Barna Pál ács és kőműves vállalkozó lánya. Szülei tízévesen a Debreceni Refor-

mátus Kollégiumba küldték, ahol bennlakó diákként tanult a Kollégium Gimnáziumában, 1949-ben érettségizett, és még abban az évben felvették az akkor induló miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karára, ahol 1953-ban kitüntetéses diplomát kapott a technológus szakon.

Mivel az LKM ösztöndíjas diákja volt, végzés után azonnal megkezdte üzemi munkáját kemencés mérnökként a gyár durvahengerműjében. 1953–59 között Valkó Márton, Zámbo Pál és Simon Béla vezetők támogatásával új kemencetípusokat épített: mélykemencét, homlokkal nélküli másodmelegítő és keresztüzelésű tolókemencét.

1959 végén áthelyezték az akkor alakult Tüzeléstechnikai Kutatóintézetbe, melynek 20 évig igazgatóhelyettese volt. 1962-ben egyetemi doktori, 73-ban kandidátusi, 76-ban MTA doktori fokozatot szerzett. Vezetése alatt egy sor bevezetett találmány született, és hét mérnök szerezte meg a kandidátusi fokozatot.

1980–85-ig a Kohászati Gyárépítő Vállalat Külkereskedelmi Iroda vezetője, 1985–87-ig Texasban az Eagle Oil Co. műszaki igazgatója volt. 1987 nyarán dr. Voith Márton dékán hazahívta a Miskolci Egyetemre. 1988-ban egyetemi tanárrá és a Tüzeléstan Tanszék vezetőjévé nevezték ki. 1996-ban nyugdíjba vonult, de tovább tanította a Tüzeléstan és az Ipari kemencék tárgyakat. Jelenleg a ME professzor emeritusa. Kilenc szakkönyvet és tankönyvet írt, és ma is részt vesz a szakmai kutatómunkában.

70. születésnapját ünnepelte

Belányi József 1941. február 28-án, Mélykúton született. Általános iskolai tanulmányait is itt végezte. 1955-től 1957-ig a váci Öntő Szakmunkásképző Intézetben tanult. A következő évben öntő szakmunkásvizsgát tett az Április 4. Gépgyárban, ahol ezt köve-

tően el is helyezkedett. 1961 és 1963 között sorkatonai szolgálatot teljesített. 1964-től 1968-ig az Eötvös Loránd Gépipari Technikum öntő tagozatán tanult, és tanulmányai lezárásaként öntőtechnikusi oklevelet szerzett. 1968-tól a Vasipari Kutatóintézet Öntészeti Osztályán dolgozott, a gömbgrafitos öntöttvas előállításával foglalkozott.

1969-ben kérték fel a Mélykúti Ipari Szövetkezet nehézfémöntődéjének megszervezésére és vezetésére.

1981 óta az OMBKE tagja, és ugyanebben az évben megalakította a bajai helyi szervezetet. Főszervezője volt az 1991-ben megrendezett Bajai Nemzetközi Fémöntő Napok rendezvénynek.

1996 óta nyugdíjas, de tanácsadóként a mai napig aktív résztvevője a szakmának. A Szövetkezeti Ipar Kiváló Dolgozója.

Dr. Vitéz János 1941. április 14-én született Budapesten. A Szekszárdi Garay János Gimnázium elvégzése után Merseburgban (Technische Hochschule für Chemie Leuna-Merseburg, Németország) okleveles vegyész diplomát szerzett.

1965-ben lépett munkába az Ajkai Timföldgyár és Alumíniumkohó Laboratóriumában, ahol a színképelemző csoport munkáját irányította. 1977-ben a Formaöntőde minőségellenőrző osztályvezetője, majd 1978–1986 között az Igazgatóságon műszaki tanácsadó.

1982-ben védte meg műszaki doktori értekezését a Veszprémi Egyetemen az „Alumíniumipari spektrométeres elemzési eredmények vizsgálata” tárgyában.

1986-tól 1997-ig irányította a laboratóriumot, és vezetésével hozták létre annak minőségirányítási rendszerét, melyet 1991-ben akkreditáltak először, az elsők között az ipari laboratóriumok közül.

Szakmai eredményei nem korlátozódtak a minőségirányítás területére, hanem kiterjedtek az emissziós és röntgenfluoreszcens spektrometria alumíniumipari bevezetésére és a 6N, 7N tisztaságú gallium előállításának kidolgozására, a gyártás műszaki hátterének megteremtésére is. A gallium gyártásához és tisztításához kapcsolódó tíz találmány társszerzője.

Az analitika, timföldgyártás és minőségbiztosítás tárgykörében 15 közleménye jelent meg, és konferenciakiadványokban 20 előadása.

1997-ben korengedményes nyugdíjazására került sor. Ezután az Elekthermax Rt.-nél dolgozott, mint minőségügyi vezető 2005-ig. Irányításával dolgozták ki, vezették be és tanúsították a társaság minőségirányítási rendszerét.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1965 óta tagja.

Dr. Károly Gyula 1941. június 12-én született Miskolcon. A Földes Ferenc Gimnáziumban érettségizett, majd

1964-ben szerezte meg kohómérnöki oklevelét a Nehézipari Műszaki Egyetemen. 1964–68 között Budapesten a Vasipari Kutató Intézet Acélmellurgiai Osztályán dolgozott, majd 1968–83-ig a Miskolci Egyetem Vaskohászattani Tanszékén volt tudományos munkatárs, főmunkatárs, ill. tanácsadó. 1983 óta oktató, 1989-ben nevezték ki egyetemi tanárrá, 1995-től a Vaskohászattani, Fémkohászattani, ill. Öntészeti Tanszék magába foglaló Metallurgiai Intézet igazgatója, a mai Metallurgiai és Öntészeti Intézet alapító professzora.

Szűkebb szakterülete: az acélgégyártás elméleti alapjainak, továbbá az egyes gyártástechnológiák és az acélminőségek sajátosságainak a vizsgálata, tevékenysége azonban a metallurgia egyéb területeire is kiterjed, immáron több mint 40 éve végző a felsőoktatásban oktatói és kutatómunkát. 1970-ben szerezte meg egyetemi doktori címét, majd 1974-

ben kandidátusi fokozatát, 1986-ban védte meg akadémiai doktori értekezését.

1990-ben – nemzetközi vállalkozásként őt társával együtt – megalapította az InnoFerCo Acéltanácsadó, Kutató és Fejlesztő Kft.-t, majd 1991-ben a Steelinfo Acéltanácsadó, Kutató és Fejlesztő Kft.-t; mindkét engineering cégnél azóta is ügyvezető igazgató. E két cégen keresztül az elmúlt két évtizedben a vaskohászat egészére kiterjedően foglalkozott – több mint 100 tanulmányban – műszaki, fejlesztési, marketing, minőségbiztosítási és vállalatfejlesztési kérdésekkel.

Szakmai-társadalmi tevékenysége rendkívül sokrétű. Többek közt évenként át tagja volt az MTA Műszaki Tudományok Osztályának, a Magyar Vas- és Acélipari Egyesülés Műszaki Szakigazgatói Tanácsának; elnöke az MTA Metallurgiai Bizottságának, elnöke a MAB Kohászati Szakbizottságának, a Miskolci Egyetemen a Kerpely Antal Doktori Iskola alapító professzora.

Az OMBKE-nak 1964 óta tagja, ciklusokon keresztül volt az Egyetemi Osztály elnöke, az OMBKE alelnöke. Egyesületi munkájáért számos kitüntetésben részesült, a z. Zorkóczy-, Mikoviny-érmek mellett a Kerpely-éremnek is tulajdonosa, 2002-ben egyesületünk tiszteleti tagjává választotta.

Publikációinak száma 300 feletti, számos konferencián képviselte acélgégyártóinkat. Üzemeinkben is megbecsült szakember: Diósgyőrben Kiváló Dolgozó, az MVAE-ban elnyerte a Vaskohászatért érdemérmét, a Du-naferr főtanácsosa.

Leginkább arra büszke, hogy 40 év óta minden hazai vas- és acélmetallurgus a tanítványa, a hallgatóktól több ízben megkapta a Kiváló Oktató elismerést, s több évfolyam tiszteletbeli osztálytársul választotta.

70. születésnapját követően professzor emeritusként folytatja...

Jubiláló tagtársainknak szeretettel gratulálunk, további jó egészséget és még sok békés évet kívánunk!